

Обаждаше се сестра ѝ – леля Вещиана, възрастната майка на братовчедата Дилберт, за да покани всички във Вила Финтифлюшка на езерото Истерия по повод лятното слънцестоене, което тази година щеше да съвпадне с Голямата Червена Луна. Извънредно рядко явление.

Прачицо Фатален, който като малък (когато бил цял-целеничък!) ходел там през ваканцията, каза, че в такава нощ водите на езерото придобивали странни сили. Кой знае дали е вярно...

Мортина никога не беше посещавала Вила Финтифлюшка
и мисълта, че отново ще види Дилберт
не я радваше особено,
но пък една кратка ваканция — това да!

Не беше ходила на почивка поне от... ами...
поне от трийсет години?

Три дни по-късно, на разсъмване,
когато лятното утро пощипваше от хлад,
бяха готови за път.

Старото фургонче
за сладолед
на дядо Гробовен
(Няма нищо
по-добро от
хладилното
отделение, за да
запазим бръчките
на леля Уни!)

Мортина, леля Упокойна, прачичо Фатален и мишокът
Гнилчо потеглиха заедно към района на езерата.
Скръбен шофираше старото черно фургонче. Прачицото
мърмореше, защото предпочиташе да пътува нощем,
но лелята искаше да бъде така, както е било винаги:
„Тръгваме на разсъмване, дори и мъртви!“

